

Er is hier geen zee

‘Ik zie, ik zie wat jij niet ziet,’ zei Johanna.

Silas schrok op uit zijn gedachten. ‘U bent blind, hoor.’

Johanna ging naast hem op de natte tuinbank zitten en zette haar stok tussen haar knieën. Wind stak op.

Loodgrijze wolken, zwaar van regen, dreven over het dal en boven hun hoofd.

Al een paar dagen ging Silas met mama mee naar haar werk en was het hem gelukt om uit de buurt te blijven van de oude vrouw met die ogen die hem niet zien konden. Tot vandaag. Tot nu.

‘Nou?’ vroeg ze.

‘Wat zegt u?’

‘Ik heet geen u. Ik heet Johanna. En ik zei: Ik zie, ik zie wat jij niet ziet.’

‘Ik weet het niet,’ antwoordde Silas zacht.

‘Ik zie een zee vol hoge, schuimende golven.’

Johanna glimlachte. Haar wangen waren rood. Haar witte haren waaiden voor haar gezicht.

Silas keek weer voor zich.

Onder aan het gazon slingerde de smalle weg waarlangs populieren stonden. Aan de andere kant van de weg zag hij een weiland achter een prikkeldraadhek. Er graasden schapen.

Na het weiland begon het bos en ergens daar in dat bos begon Het Buitenland.

Er is hier geen zee, dacht hij.

Hij zei het maar niet. Misschien zou Johanna dan boos worden. Je wist het nooit met grote mensen. Vooral niet als het oude waren. En helemaal niet als ze ook nog blind waren.

8

Silas stond op.

‘Ga je?’ Johanna draaide haar gezicht niet naar hem toe. Ze staarde in de verte naar die zee die hij niet zag.

‘Ik ga naar mijn moeder.’

Hij holde weg, door het hoge natte gras tegen de heuvel op. De ramen van het grote huis boven glinsterden in de zon die ineens tussen de wolken door scheen. Het terras lag vol plassen.

Silas klom de bordestrap op en keek naar de voordeur.

Hij wilde heel graag naar binnen maar dat mocht niet van de directrice. Hij moest wachten tot mama klaar was met haar werk. Al was zijn moeder ergens daarbinnen in dat grote huis, toch hoorde hij haar stem in zijn hoofd:

‘Niet aanbellen, Silas. Niet aan de voordeur en niet aan de achterdeur, behalve als je me echt nodig hebt.’

Hij aaide het mos op de manen en de schouders van de stenen leeuwen op de balustrade. Terwijl hij de zon nog op zijn rug voelde schijnen, begon het weer te regenen. Dikke druppels ritselden tussen de bladeren van de hulststruiken die langs de muren van het huis groeiden.

Hij draaide zich om en keek uit over het dal.
Er stond een regenboog aan de hemel, van helemaal
voorbij het dorp tot ver achter het bos.

Johanna kwam door de regen omhooggelopen. Ze liep net
als de reiger achter zijn oude school die in de sloot naar vis
zocht. Ze zwaaide niet met haar stok want ze wist dat er op
het gazon niets in haar weg stond.

9

Toen ze boven aankwam schuifelde ze over de terrastegels
naar de trap en klom omhoog.

Silas stapte achteruit en hield zijn adem in.

Ze stond stil, vlak voor hem. 'Ben je daar weer?'

'Nee,' zei hij.

'Zie je een regenboog?'

'Nee.'

'Ja dus. Ha! Die heb ik gemaakt.'

'Echt niet.'

Johanna zwaaide haar stok tegen zijn been.

'Au.'

'Stel je niet aan. Tsss!' Ze pakte hem plotseling vast bij zijn
arm en trok hem naar zich toe. 'Hoe hebben je ouders je
genoemd?'

'Silas.'

Johanna's adem rook naar koffie.

Silas rukte zich los en rende weg, over het terras om het
huis heen en verder door het poortje in de tuinmuur.

Achter de muur, in de broeikas, klonk muziek. De kasdeur
stond wijd open en het radiootje stond aan.

Erik, de tuinman, keek glimlachend op toen hij hijgend binnenkwam.

‘Zag je die regenboog?’ vroeg hij.

‘Ja, een heel mooie,’ zei Silas.

‘Lust je een paar tomaatjes?’

10 Silas keek om naar het huis. Johanna was hem niet achterna gekomen.

‘Ja.’

‘Je mag ze zelf plukken. Het zijn de laatste van dit jaar.’

Silas keek op de klok boven de werkbank. Het was bijna vier uur.

Hij liep iets verder de kas in en plukte twee kleine, rode tomaatjes. ‘Als ik naar school ga, hoef ik hier niet meer op mama te wachten. Alleen op zondag en als er geen school is.’

Erik glimlachte. ‘Dat is fijn.’

Hij vulde een pot met grond en zette er een stekje in.

Voorzichtig drukte hij met zijn duimen de aarde om het dunne steeltje aan. Daarna keek hij weer op de klok.

‘Loop alvast maar naar het hek, Silas. Je moeder zal je zo wel komen zoeken. Je wilt de bus niet weer missen en een uur staan wachten, zoals op jullie eerste dag hier.’

Mama kwam via de keuken door de achterdeur naar buiten met haar schoenen in haar tas en papa’s laarzen al aan haar voeten. Ze ritste haar regenjas dicht en zette haar kraag omhoog. Haastig liep ze het trapje op, het terras over naar het tuinpad.

‘Silas!’ Zoekend keek ze om zich heen.

Silas sprong achter een boom vandaan. ‘Boe!’

Mama greep naar haar hals. ‘Ik schrik me lam!’

Toen lachte ze en stak haar hand uit. ‘Kom, laten we rennen. We mogen de bus niet missen.’

Papa’s laarzen maakten een vreemd, klokkend geluid toen ze langs de tuinmuur over het modderige pad holden. Dat kwam doordat ze mama eigenlijk te groot waren.

Silas laarzen pasten precies, hij rende even snel als mama.

Het was nog niet donker in het bos en ze hoefden alleen maar het holle kronkelpaadje over om bij de weg te komen. Erik had hun dit pad gewezen de tweede dag dat mama in het grote huis werkte. ‘Zo gaat het veel sneller. Via de oprijlaan en over de weg doe je er een kwartier langer over,’ zei hij.

Bij de bushalte stonden ze hijgend stil onder de bomen die nadrupten van de regenbui.

‘Ah!’ riep mama. ‘Een grote druppel, precies in mijn nek!’

Ze rilde en trok haar kraag verder omhoog.

Dat was grappig. Silas wilde ook grappig zijn.

‘Ah! Een grote druppel, precies op mijn... mijn oog.’

Mama stapte naar hem toe, bukte zich, pakte zijn kin vast en kuste hem op zijn oog. ‘Hier?’

‘Het andere.’

Ze kuste hem op zijn andere oog. Achter haar klonk in de verte het geluid van de bus.

‘Ik heb iets lekkers,’ zei mama. ‘Voor onderweg.’

‘Goedemiddag,’ zei de chauffeur.

‘Goedemiddag,’ groette mama.

Silas hoefde niets te zeggen, hij schoof op een bankje door naar het raam. De bus was nog niet halfvol.

Mama kwam naast hem zitten.

‘Mond open, ogen dicht,’ zei Silas.

12

Mama deed het.

Hij stopte een tomaatje in haar mond.

Ze keek even verschrikt, toen beet ze en glimlachte.

Ze reden weg, het bos in, zodat het halfdonker werd in de bus. Silas veegde met zijn mouw over de beslagen ruit en tuurde tussen de bomen.

Mama haalde een papieren servet uit haar tas en vouwde het open. Er zat een plak cake in. Ze brak er een stuk af.

‘Mond open, ogen dicht.’

Ze stopte het stuk cake in zijn mond. ‘Kauwen met je mond dicht en niet kruimelen. We willen niet op onze kop krijgen van de chauffeur.’

Ik beloof het

Toen mama een meisje was, woonde ze in Het Zuiden in een dorp tussen beboste heuvels, kronkelende riviertjes en buitenlanden. Mama's zus, tante Dorrie, was er altijd blijven wonen.

Silas was al vaak bij haar en oom Patrick in Het Zuiden op bezoek geweest. Een paar jaar geleden logeerde hij er samen met mama zelfs een maand lang.

Dat was toen papa was doodgegaan omdat het vliegtuig waarin hij zat, neerstortte.

Mama kon het gewoon niet geloven dat papa nooit meer zou thuiskomen en zou roepen: 'Ha schat. Ik heb brood meegenomen, en sla en tomaten.' En: 'Hallo Silas, wat ben je aan het doen?'

Mama kon niet geloven dat ze nooit meer lekker warm tegen papa aan in bed zou liggen, met zijn sterke arm om haar heen.

Ze kon niet geloven dat hij er niet meer was maar zijn tandenborstel gewoon nog wel, en zijn blauwe overhemd dat gestreken aan de kastdeur hing ook.

Mama was toen zo verdrietig, dat ze niet voor Silas en zichzelf kon zorgen, en daarom namen tante Dorrie en oom Patrick haar en Silas in huis.

Silas huilde toen ook vaak. Hij was boos op papa omdat die maar niet thuiskwam om mama te troosten.

Hij was nog zo klein dat hij niet begreep dat dood betekende dat hij papa nooit meer zou zien. Dat papa hem nooit meer zou optillen, dat hij zijn prikbaard nooit meer zou voelen en zijn stem nooit meer zou horen.

14

Een paar weken geleden, toen Silas nog vijfhoog in de flat in Het Westen woonde, kwam mama op de rand van zijn bed zitten.

‘Je weet hoelang ik er al over denk om terug te gaan naar waar ik vandaan kom,’ zei ze. ‘Nu heb ik daar werk gevonden en ik weet zeker dat jij het er ook fijn zult vinden. We gaan in Het Zuiden wonen, Silas! Over een week komt de verhuizer, die slaat onze spullen op. En voorlopig mogen we weer bij tante Dorrie logeren, tot we zelf woonruimte gevonden hebben.’

Midden in die nacht lag Silas klaarwakker. Hij liep naar zijn raam, schoof het gordijn open en keek naar beneden, naar de reclames in de bushokjes, de straatverlichting, de stoplichten en al die auto’s waarin mensen zaten die ’s nachts niet sliepen.

Hij liep naar mama’s slaapkamer. ‘Mama...’

Mama kwam overeind. ‘Jonkie, wat is er?’

‘Mag ik trakteren omdat we gaan verhuizen?’

Ze tilde haar dekbed op. Silas kroop naast haar.

‘Jazeker. Wat zou je willen trakteren?’

‘Kaasstengels.’

‘Goed. Kaasstengels.’

Ze sloeg haar arm om hem heen en trok hem tegen zich aan. ‘Spannend, hè?’ fluisterde ze met haar mond tegen zijn oor.

Silas kreeg daar kippenvel van. ‘Ja,’ zei hij.

15

Alle spullen die mama mee wilde nemen, pasten in een klein verhuishagentje. Alleen hun twee koffers bleven achter in de flat, en twee slaapzakken op de vloer.

De kinderen uit Silas’ klas schreven iets aardigs voor hem op gekleurd papier. De juf plakte de briefjes in een schrift en schreef op de kaft: ‘Bovenstebeste Silas, wij wensen je veel geluk in jullie nieuwe huis.’

Er was nog geen nieuw huis want hij ging voorlopig met mama bij tante Dorrie logeren, maar dat had niemand helemaal begrepen dus het was aardig bedoeld.

De volgende ochtend reden mama en Silas met de trein naar Het Zuiden. Onderweg moesten ze overstappen en gingen ze een stationsrestaurant binnen waar gebak achter glazen klepdeurtjes lag uitgesteld. Mama nam koffie en Silas kreeg appelsap en een groen marsepeinen gebakje met een zilveren balletje in de zoete crème erbovenop.

Tante Dorrie en oom Patrick stonden met hun auto voor het station in Het Zuiden te wachten.

‘Daar is ze dan. Mijn grote zus. Weer thuis, waar ze hoort,’ zei tante Dorrie en ze omhelsde mama.

Oom Patrick legde hun koffers in de achterbak, woelde door Silas’ haar en zei: ‘Sjonge, wat groei jij toch hard. Je gaat steeds meer op je papa lijken.’

16

Mama wilde niemand tot last zijn, ook al zeiden tante Dorrie en oom Patrick dat ze net zolang mochten blijven als nodig was. Alleen moesten ze natuurlijk wel naar hun werk en als mama ook ging werken, dan zou Silas heel lang alleen thuis zijn.

Dus toen mama naar het landhuis moest, nam ze Silas mee met zijn dikste trui en zijn winterjas aan, wat speelgoed en iets lekkers in zijn rugzak.

Het was vroeg in de ochtend en nog niet eens licht buiten. Er woei een gure novemberwind. Huiverend stonden ze samen bij de bushalte. Gelukkig hoefden ze niet lang te wachten.

‘De mensen in het landhuis waar ik ga werken zijn oud. Sommigen lopen niet goed meer en Johanna, die in de torenkamer woont, is blind,’ vertelde mama aan Silas toen ze dicht tegen elkaar aan opwarmden in de buik van de bus.

‘Het is natuurlijk niet de bedoeling dat ik mijn zoontje meeneem naar mijn werk. Ik heb het nog wel gevraagd maar de directrice zei meteen dat er geen sprake van kon zijn dat ik een kind mee zou nemen. Dus je moet maar buiten spelen in de tuin. Het is niet zo gezellig voor je,